

SPECULUM

JUVENTUTIS ACADEMICÆ

Halotti beszédek: SIVE

ILLUSTRISSIMUS ADOLESCENS

COMES

IGNATIUS

EMERICUS

KOHARI

de Csábrág & Szitna,

FLOS MAJALIS

PRUINA MORTIS DECOCTUS,

ANGELUS CÆLO INSERTUS

ORATIONE FUNEBRI

AB ILLUSTRISSIMO ADOLESCENTE

GABRIELE SPLENY

de Nyars-Ardo, Eloquentiæ Studioſo

in Cathedrali Templo S. Nicolai Tyrnaviæ

LAUDATUS.

Die xxvii. Maji M. DCC. XX.

Typis Academicis.

KNY-18-00066

Ergo è res evenit, ut, cùm in luctuosissimo hoc spectaculo, quod coràm intuemur, leniendo dolori remedium adhiberi oporteret, ego potissimum hodierna die, qui neque ætate, neque ingenio fatis valeam, &, si valeam, ob acerbissimum, quem in Illustrissimi hujus Adolescentis obitu inter continentes lachrymas dolorem sustineo, ipse consolatione opus habeo, utriusque muneris, & consolandi, & laudandi mortui facultate destitutus ad dicendum Orator assurgam. Quì enim fieri potest, ut singultus in præconia, conquestiones in laudes, in voces commutem suspiria, si quanta indole, quantâ insignium virtutum copiâ, quantis ornamentis decoratum Adolescentem in hoc Illustrissimo Comite fata nobis eripuerunt, animo, & oculis mihi obijciuntur. Vidistis ab ineunte ætate pulcherrimum hunc florem, suavissimum virtutum odorem exhalare: defloruit. Spectâstis hoc Academiæ lumen ingenij, ac doctrinæ radijs maximam literis nostris lucem, & splendorem afferre: Extinctum est. Sperâstis pretiosum hunc surculum in amplissimas spes Illustrissimæ Stirpis adolescere: evulsus est. Admirati estis perfectissimam Juventutis ideam, in qua Nobilitas, & virtus, natura, & gratia, forma, & integritas, honor, & modestia, splendor, & pietas rarâ societate conspirârunt: mors obliteravit. Suspexistis in eo superiorem ætate prudentiam, admirabilem in dicendo vim, in judicio maturitatem, in Adolescente virum: brevissimo tempore consenuit. Verbo: Ignatius (ô funesta hujus nominis recordatio) Ignatius: amplissimarum fortunarum hæres, gemma Nobilium, moribus Angelus, Juventutis speculum, virtutum exemplum, Philosophiæ decus, & ornamentum, Excellentissimi Patruï amor, Illustrissimæ

Familiæ gloria, spes Regni, popularium desiderium, Academiæ lumen, moderatorum solatium, omnium delitium, Ignatius! (sine tandem doloris acerbitas vocis hujus exitum reperiam) Comes Ignatius Kohari obiit, vixit, & in ipso ætatis flore acerba, & immatura morte est abreptus. O incertas hominum spes! ô lubrica Adolescentiæ ætas! ô nunquam satis diuturnas humani generis delicias! Meritò omnium lachrymis ei parentamus: tota Urbs hoc miserando spectaculo ad planctus, & gemitus convertitur: non homines modò, sed hæc ipsa funerea moles, & atrati domûs parietes tristitiæ, & mæroris insignia ostentant. Ipsæ denique sacræ ædes, ipsi Academiæ ludi, ipsa eruditorum volumina, ipsa virtus, ipsa sapientia, tam pium, tam docilem Alumnum, tam insigni pietate, doctrinâ, & integerrimâ vitâ Adolescentem flere quodammodo, plorareque videntur. Intelligitis, opinor, quem in locum difficilem inciderim! Quid agam in communi hoc luctu, quemadmodum loquar, nec consilium, nec oratio suppetat. Cùm præter gemitus, & suspiria nihil reliquum mihi esse videam, si minùs omninò, quod vellem, certè id unum, quod possum, satis dolori meo, satis mæstissimæ hujus Academiæ in me imperio, satis omnium expectationi, & lachrymis me facturum arbitror, si quantum, qualémque Adolescentem, ætate, genere, opibus, virtute, ingenio, moribus florentissimum in hoc uno amiserimus, funestâ hâc oratione paucis demonstrabo. Vos, qui ornando amplissimo huic funeri coràm adestis, obsecro, & obtestor, tenete ad breve tempus lachrymas, neque aliud dicendi genus in hac orbitate mea expectate, quàm sermonem adumbrandæ animi nocti peropportunum, planèque funeri concolorem. Sinè modo, sinè ordine, sinè gestu, sinè verborum ornatu dolor me jubet eloqui, qui ipse exulcerati animi fidiſſimus interpres est, & latentem in eo ægritudinem squalore vultûs, oculorum lachrymis, muto oris silentio, atrato corporis habitu veriùs, quàm exquisitò verborum fucò solet adumbrare.

Primùm igitur, si more veterum natalium splendorem, & generis claritatem commendationis quidquam afferre arbitramur; cùm ità ferè naturâ comparatum est, ut, qui ad res egregiè gerendas, ad insignia virtutum decora, ad comparandam sibi immortalē gloriam divinitùs eliguntur, iidem etiam clarissimò locò nascantur, esset sanè, cur ab Illustriſſima Kohariorum Familia, quæ vel Illustrium Virorum multitudine, qui pro aris, & focis fortiter decertârunt; vel deducta à majoribus antiquitate, vel aviti sanguinis necessitudine longè ornatissima est; quæ tot nominibus de patria optimè merita, quæ pri-

primis Ungariæ Proceribus multiplici se affinitate devinxit, variè, copiosèque commendarem. Verùm: eant, per melicet, in Principum atria, numerent fumosas Avorum imagines, & deductâ longâ serie alienam à claritate profapiæ laudem conquirant, qui propriâ destituuntur. Ego, cùm in ornando hoc illustrissimo Adolescente non inopiâ, sed copiâ laborandum est, nihil eorum, quæ ad nominis amplitudinem, & fortunarum, ad quarum hæreditatem nascendi conditione destinatus erat, potentiam attinent, in ejus laudibus ponendum esse duco. Cùm sola virtus, ut ait ille, vera sit Nobilitas, quâ ita genus suum illustravit, ut dubium sit, plûsne ille dignitatis, ac ornamentum à majoribus suis acceperit, quàm iis allaturus fuisset. Erat indole supra ætatem acri, vivida, & in omnia præterquàm vitium conformari molli, & cerea, ut annos non ampliùs septem natus jam ad omnes moderatorum nutus se effinxerit: ingenij sensu peracuto, & vegeto: mentis alacritas, & mirifica cum primis animi sagacitas eminebat, ut non modò ad omnes artium facultates perdiscendas à natura factus, sed ipsam virtutem cum nutricis lacte imbibisse videretur. Corporis dignitas apta erat hospiti animæ, cujus speciem ex ipsa membrorum conformatione colligere licuit, quantus ea Spiritus Cælestis habitator intraverit. Vultus ad amænâ modestiam comparatus, atque à morte etiam ingenuo rubore suffusus, frons innubis, & exporrecta, micantes oculi, obtutus, acer, & blandè gravis, augusta oris species, roseus in genis pudor virginæi candoris index, incessus ad maturam gravitatem compositus, corporis omnis gestus, & habitus, humanâ majorem spirans modestiam, non nisi purissimam labis omnis animam contestantur. Incredibile dictu est, quanta jam in illo ineuntis ætatis principio morum gravitas, in sermone prudentia, in respondendo festivitas, in agendo comitas, in discendo alacritas, Religio, & eximia pietas, rerum Cælestium amor, & studium, & adultæ jam virtutis igniculi eluxerunt, nemo unus ut esset, qui, cùm innocentissimi hujus Adolescentis vitam, & inusitatam agendi rationem intueretur, non continuò divinum potius quidquam in eo, quàm humanum esse arbitraretur. Excitabat in omnium animis summam de se expectationem; exaudiebantur complurium voces, & læta auguria: si hæc virtutum, & sapientiæ semina adeò tempestivè adolefcunt, uberrimos olim fructus expectari; firmissimum quondam Regni columen, Religionis præsidium, literatorum decus, popularium gloriam fore, qui patriam sapientiæ suæ luce illustraret, ornaret meritis, virtute, consilio, autoritate gubernaret. Sed quàm contrâ,

ac sperabamus, evenit! quàm repentino, & peracerbo casu has nobis
delicias momentò invida mors abripuit, dum te, Comes Illustrissime,
populorum amorem, Nobilitatis ocellum, commune gaudium in hanc
feralem urnam coniecit. Siccine tui desiderio nos miseros efficis?
sicne parata, & vix delibata gaudia in sempiternum dolorem, in ama-
rissimas lachrymas convertis? sicne conceptas spes eludis? & in pri-
ma adhuc herba succidis? ah! non solus hìc jaces, sed omnium vota,
patriæ spes, gentis deliciæ tecum sunt tumulatæ! Quis de te (dabis
id dolori meo, ut tecum paulisper querar) quis, quæso, de te quid-
quam timoris animo, atque cogitatione præsentire potuit? Cui injecta
infelicissimi casûs suspicio, cùm te florenti ætate, firma valetudine, in-
tegris viribus, erecto insuper animo, & lætissimo vultu superioribus
diebus intueremur? Quis plausus, quibus te prosequeremur, in fu-
nebres nœnias, in dolorem gaudia, gratulationes in suspiria, risus tran-
situros in lachrymas divinabat? Cur DEUS immortalis vitæ, mor-
tisque arbiter (parce! si Divini tui consilij arcanas rationes perqui-
ram) cur, inquam, eripi nobis, privarique luce vernantem illam æta-
tem, illam gloriam, illam innocentiam patiebaris? Cur, quò frui nos
posse diutissimè sperabamus, cujus præsentia levabat tædium, excita-
bat gaudium, addebat gloriam, repente in medio lætitiæ, ac volu-
ptatis auferre constituisti? Sed quò doloris æstu abripior? juvat, ju-
vat ab atrocitate vulneris animum tantisper avocare, & ad Angeli no-
stri laudes identidem converti. Quamquàm ex ea, quam dixi, no-
bilissima indole velut primigenijs floribus futuri fructus nullò nego-
tiò cognoscerentur, ex virtutis tamen, de qua mox verba faciam, in-
stitutione pretium suum, & quam cum eo nacta est, bonitatem con-
servet, est necesse. Sanè quàm docilem in Ignatio discipulum, quàm
bonum Alumnum sortita sit, argumento sint tot insignia animi deco-
ra, quibus eum ad æqualium exemplum, ad superiorum solatium, ad
familiæ gloriam, ad posteritatis memoriam adeò cumulatè ornavit, ut
in eo sedem suam fixisse tota videretur: quasi ex tot castissimæ vi-
tæ Adolescentibus unam hanc capacem delegisset animam, in qua
imaginem suam plenius exprimeret, & quæ sparsim in alios, omnes
simul animi dotes, & ornamenta in eam liberalissima manu congre-
ret. Quid enim in eo potissimum admirabimur? quid primò, quid
postremò loco commemorabo? an animi puritatem, & illibatæ vitæ
innocentiam? cujus conservandæ studiò omnes animi latebras quo-
tidie sollicitè pervestigabat, ut quid quid minimam labem aspergeret,

pu-

purissimus Angelus expiaret. An pietatem, & Religionem in Cæli-
tes ? quæ fecit, ut à sæculi amore penitus avulsus, quod DEO sacra-
tum erat, miro pietatis sensu amplecteretur ; ut frequentia in sacris
ædibus, summâ in Deo dicatos homines observantiâ, quotidiano Cæli-
tum cultu, suavissimo de Divinis sermone, & cum incredibili ardore
animi recens obitis sacris exercitationibus ejus eximia Sanctitas elu-
ceret ; ut quidquid otij à literis reliquum nancisceretur, vel in pre-
candi studio, vel pij libelli lectione collocaret. An amorem erga
Deiparam tenerrimum ? quam matrem appellabat suam, cujus in sinu,
ut primum vitalis auræ spiritum accepit, sic in eodem reposuit ulti-
mum, eâque die, quæ virgineis honoribus dicata est, vivendi finem
fecit. An familiarem Sanctorum Sacramentorum usum ? quæ inaudi-
tô hætenus fervore etiam sæpius in hebdomada obivit, & singillatim
ultimâ generalem exomologesin inter lachrymas iteravit. An de-
spicientiæ, & humilitatis exemplum, quâ, quod illustri, & excelsô
locô natus esset, nihil pensi habens, ad inferiorum etiam se consue-
tudinem demittebat, omnes blandè, comitèrque affatus, nemini præ-
terquàm sibi iratus. Quid dicam de summa animi moderatione ? quâ
cupiditatum adeo potens erat, ut pene extra omnes humanorum pe-
ctorum affectiones positum existimares. Quid de castigandi sensus,
& corporis affligendi studio, quod jam usque à primis annis ei in mo-
re positum erat, ut nihil in illo ætatis flexu, ut fieri amat, deliciarum
sibi indulgere, nihil ad aures, & oculos, nisi castigatum admittere,
non conviviorum lautitiâ, non vestium molitie, non privatæ domûs
splendore, non hominum frequentia delectari, levissimas etiam no-
xas, quæ aliorum oculos effugerent, sæpè inedia, crebris verberibus,
& cilicinis vestibus innocuus pœnitens redimere soleret. Quid ? illa
adversus moderatores reverentia, illa ad omnem nutum comparata
ta indoles, & eorum præceptis, ac monitis obtemperatio, eruntne
tandem à me illaudata ? mé ne autem silentiô præterire invictam ejus
fortitudinem, & in adversis tolerantiam, quæ eò admirabilior in Igna-
tio videri debet, quò teneriore cum ætate, quæ plerumque levitatis
vitiô laborat, fuit conjuncta. Vidissetis illum semper sibi similem, in
æqua fortuna summè modestum, in plausbis humilem, in honore in-
vitum, in abundantia temperatum, in agendo prudentem, in loquen-
do circumspèctum : non efferri proprijs laudibus, non invidere alic-
nis, non extolli gloriâ, non aucupari favores, non quærere popula-
rem gratiam ; si quidpiam controversiæ intercederet, si contra animi
sententiam evenisset, non dejici mente, non ab instituto remittere,

non occupari mærore, non sensu doloris comoveri, sed magnò, & excelsò animò omnia perferre. Vidissetis illum supremò morbò lectulo affixum non animò cadere, jam moribundum continentibus precibus insistere, non alia, quàm quæ Divinus Amor, & erratorum dolor ciebat, suspiria elicere, acerbissimos dolores, qui præter omnium expectationem unius noctis spatiò vires omnes attriverunt, & adolescentem immortalitate dignum improvise heu casu extinxerunt, summa æquitate tolerare. O invictam animi fortitudinem! ô heroicam in Adolescente tolerantiam! ô admirandam, & (absit verbo invidia! neque enim auribus do) potest hominum memoriam inauditam virtutem! fidenter dico: libere affirmo: magna voce pronuncio: vix habuisse Ungariam hac tempestate Adolescentem, in quo eximia virtus cum tanto genere, ætas cum ea prudentia, ingenium cum ea moderatione, corporis habitus cum egregiis animi dotibus perinde, ac in Illustrissimo hoc Comite, rarò exemplò convenerunt. O quàm pervelim pluribus! nisi, & verba me deficerent, quibus excellentem ejus virtutem pro dignitate commendarem, & vestrum in me S. P. Q. A. imperium, & angustia temporis ad studiorum rationem avocarent. Ut præcipuum animi decus virtus est, ita non aliàs felicius imperat, quàm sapientiæ. Hanc coluit, hanc amavit, hanc familiarem sibi reddidit Ignatius. A puero egregiam, ut aiebam, indolem nactus, vivax, & acre ingenium ad perdiscendas literas afferebat, ut, quæ didicit, non tam ab aliis accipere, quàm ex se ipso, & ingenij sui fecunditate parere videretur. Quod ut sedula institutione, assidua exercitatione, & indefessa solertiâ amplius excoleret, nihil prius, aut antiquius habuit, quàm omne tempus, quod studiorum ratio sibi deposit, in ea ponere, toto pectore in scientias incumbere, eruditorum volumina pervolvere, exercitatione stylum perpolire, è memoria pensum depromere, & alia diligentis musarum alumni munia ex præscripto obire. Atque ea discendi ratione brevi tempore adeò profecit, ut, & insigni, quâ pollebat dicendi vi, & castigati sermonis elegantia, eorum, qui in eodem secum erudito pulvere decertabant, concederet nemini. Excultus diligenter mansuetioribus literis, ad Philosophiam translatus est, in qua, quàm sublimem sapientiæ gradum, dum per vitam licuisset, consecutus esset, testantur prima dialecticæ rudimenta, ad quæ velut lapidem ingenij sui aciem acuit, & probavit; testantur subtiliores ejus scientiæ quæstiones, quas in prima illa solenni concertatione, magna contentione, majori omnium admiratione explanavit; testantur Philosophorum scripta, quæ
ma-

manibus perpetuò terebat, Præceptores, & plerique viri doctissimi, quos sæpè de difficillimis rebus disceptantes avidissimè audiebat; Lycea denique, ad quæ itavit, suggestus, è quibus objecta scitè dilueret, collegæ, quibus cum in eodem studiorum curriculo versatus est, una omnes voce præclaram ejus scientiam, & ingenij velocitatem deprædicabunt. Si tantum (DEUS bone!) jam in puero, jam in Adolescente animi ad discendum, & ardoris fuit, quid futurum erat, si confirmata mox ætate in Philosophiæ, in Juris Prædentiæ, in Politicæ, in Historicæ studio egregiè institutus, literatorum Patronus, sapientum decus, ingenij prodigium, patriæ oraculum efficeretur; quantum non ab hoc uno sole tibi, florentissimum Ungariæ Regnum, sapientiæ lucis accessisset! quos non ab hoc fonte scientiarum rivulos combibisses! quæ non ampla, & immortalis gloriæ seges ab hoc semine efflourisset! sed ô commutationem repentinam! ô durum, & acerbum literarum casum!) ab ipso Philosophiæ limine abripitur, & ubi alij discendi principium, ille vivendi finem invenit; à caligine ad supernam, æternamque lucem, è Logicæ spinis ad Elysias rosas, à florido Majo ad ver illud liliorum perpetuum evolavit. Quò, quid ad exciendas doloris lachrymas acerbius? quid ad communem Urbis, & Academiæ luctum funestius? quid ad deplorandam felicitatis humanæ conditionem luctuosius excogitari potest?

Quid tamen refrico vulnus, quod crudum adhuc, recensque, dum maximè linitur, tum maximè recrudescit. Unum in orbitate hac levamen est, virtutum ejus commemoratione modum, quoquò modò integrum est, dolori ponere, hac una cogitatione in tanto luctu sustentari: Ignatius annis Adolescens, sed virtute, & meritis ætate multò superior, terræ relinquendus, sed Cælo maturus, inopinatò quidem fatò, sed summi, ac præpotentis Dei voluntate è mortali hac vita emigravit. Invidit nobis Cælum, ideò præmaturè abripuit; nos si cælo invidemus, non ei, sed præpostero dolori nostro parentamus. Decuit Angelum Angelicis choris inferi; decuit curforem emensò, non annis, sed virtute, curriculò æternâ in Cœlis coronâ donari. Sic de te mihi tuæ longiore quidem vitâ, sed Cælo digniores virtutes pollicentur Adolescens felicissime! Sic spem facit ardentissima tua in superos Religio, integerri-
ma vitæ tuæ innocentia, tua denique ad omne bonum comparata indoles; Sic hæc Clarissimorum Virorum corona, hæc cunctorum
ordinum, quæ ad cohonestandum funus tuum convenit, multitu-

do unâ voce testari videntur. Quid igitur superest, nisi, ut eam tibi gloriam, eâ, quâ jam in cælis dulcissimè frui confidimus, beatitatem omnium linguis, & votis gratulemur. Quibus, dum æternam tui, tuæque tam excellentis virtutis, doctrinæ, ingenij, morum suavissimorum memoriam in omnium animis perennataram recipimus, nos quoque speramus, fore, ut vicissim castissimis tuis precibus adjuvemur.

D I X I.

INSCRIPTIONES
SYMBOLICÆ
APPARATUS FUNEBRIS

Illustrissimi Adolescentis Comitis

IGNATIJ
EMERICI
KOHARI

de Csábrág, & Szitna

IN CATHEDRALI S. NICOLAI
BASILICA

IN SOLEMNIBUS EXEQUIIS XXVIII. Maji
M. DCC. XX.

Celebratis.

Symbolum Primum.

aVIItI generIs, & nataLIVM CeLsItVDo.

*Aquila cum pullis in nido, in cortice arboris gentilitium
insigne Comitum Kohari, cum Lemmate:*

Ab origine virtus.

Degenerem nequijt Jovis ales gignere partum,
Inde minor, genitus quo patre, monstrat avis.

Inclÿta, deducens Comitum de sanguine ſtemma,
Hæc proles generis, dat documenta ſui.

Symbolum Secundum.

NOBILIS, INQVE VIRTVTEM Cerea INDOLES.

Pæſtor viridi ramo agnum ducens, cum Lemmate:

Sequitur, quò ducit, euntem.

PER planos campos, per devia, & avia ducit,
Quò vult cunque, ſuam germine pæſtor ovem.
Hæc ovis à nutu moderantis prompta pependit,
O ſi hac Nobilitas indole tota foret!

Symbolum Tertium.

ILLIBATVS pVRISIMÆ VITÆ CANDOR.

Sol per ſpeculum in aquam radios immittens, cum Lemmate:

Toto nil purius orbe.

A Spice! quàm puram diſpenſet ab æthere lucem,
Illuſtrétque oculis ſol loca cuncta ſuis.
Integer hic vitæ, labiſque hic Angelus expers
Vicit Phæbeas purior ipſe faces.

Symbolum Quartum.

PLETATIS SENSVS IN FREQVENTANDO EVCHARISTIAE
sacramento.

Colonus ſegetes demetens, cum Lemmate:

Hæc vivimus eſcâ.

PANE quid utilius magis est ? hâc vivimus escâ,
Hæc levat ardentem quotidiana famem.
Sæpe (vacat numerô Divina hæc sumptio) noster
Angelus Angelico pane refectus erat.

Symbolum Quintum.

IngVLarIs CVLtVs , & pletas In DelparaM.

*Navigans in mari, & Helicen, cui Mariæ nomen inscri-
ptum est, respiciens, cum Lemmate:*

Hâc Cynosurâ duce.

HANC Helicen gemino spectavit lumine stellam,
Nè mundi medijs cymba fatiscat aquis.
Inde MARIANâ (spiravit gratia ventus)
Ter felix tenuit litora nauta die *

* Die Sabathi obiit.

Symbolum Sextum.

aDMIrabilIs In AngeLICO IVVene Ignatio
IntegrItas.

Sol fulgore suo totum mundum illustrans, cum Lemmate:

Se reddit amabile cunctis.

AUREUS huic color est, quis non hoc sydus amaret?
Quod causat vultu gaudia tanta suo.
Angelicus Juvenis cunctorum traxit amores;
Sic Candor , morum gratia corda movet.

Symbolum Septimum.

In phILosophia, & LiterarVM stVDIo profeCtVs.

*Apes ex horti floribus collectum mel in alvearia deferentes ,
cum Lemmate :*

Pretium quàm dulce laboris.

IMpleat Ambrosio dulces ut nectare cellas ,
Cura est Cecropio quærere mella gregi.
Ut mentem studijs Ignatius imbuat, una
Assiduo libros volvere cura fuit.

Symbolum Octavum.

perfeCtionis ViaM breVI DeCVrrIt.

*Telum alis instructum velocissimè ad scopum suum tendens ,
cum Lemmate :*

Nihil est velocius illò.

ADde alas telo ; tendet velocius illud
Ad sibi propositum, fulminis igne, scopum.
Iste Giganteis non multo tempore cursor
Virtutis longum gressibus ivit iter.

De genere mortis, & communi dolore.

Symbolum Nonum.

IntensIs Vna nocte DoLorIbVs Laborans , plè
MorItVr.

*Ventus levis teneram myricam stirpitis evellens , cum
Lemmate:*

Et levis aura nocet.

ARbor ut, innumeros quæ spondet florida fructus,
A tenui vento stirpe revulsa perit.
Sic succisa jacet primâ spes omnis in herbâ,
Vix dedit hic flores furculus, en perijt.
Gemma hæc Nobilium, decus, exemplumque juventæ,
Spes regni, Patruï gloria, Stirpis amor.

Symbolum Decimum.

In Malo flos iste VernVs Clto DefLorVIt.

Flos in horto emarcescens cum Lemmate :

Quàm citò marcescit ?

Flebile quis timuit fatum hoc vernantibus annis ?
Mors tamen hunc florem præpete falce metit.
Florenti ætati nimium nè crede Juventus !
Nigræ ubi stant calthæ, sæpe ligustra cadunt.

Symbolum Undecimum.

eX LogICæ spInIs transIt aD eLysIVM.

*Cor è fumoso spineto ad cælestem lucem, & Elysium ne-
mus evolans ; in nubibus liber vitæ, cum
Lemmate ;*

Hæc Philosophia placet.

Prima Stagyreô vix discit dogmata ludô,
Et rara ingenij dat documenta sui.
Plus amat æternam spreta Caligine * lucem,
Spinis Elysæ, plus placuere rosæ.

* Logica caligo.

Symbolum Duodecimum.

DoLor, pLanCtVsqVe In sVblitanea IgnatII Morte.

*Organum, ex quo mors primam, & maximam fistulam
excipit, cum Lemmate:*

Feralem dat fracta sonum.

Dissona feralem cantu dant organa vocem,
Prima suô si sit fistula mota locô.

Quàm dolet extinctum hoc, vis scire, Academia lumen?
Cunctorum lachrymas signa doloris habe.

Symbolum Decimumtertium.

prIMâ InnoCentIâ eX VIra DeCessIt.

Carbunculus in arca regali asservatus, cum Lemmate:

Hic digna reponi.

UT servet pretium, regali clauditur arca,
Quæ fulget radijs lucida gemma suis.

Hæc nè gemma suam fors perdat fulgida lucem,
Condita cælesti debuit esse locô.

Symbolum Decimumquartum.

bIDVo post asCensIoneM ChrIstI seqVItVr.

*Cælum stellatum, in cujus medio Jupiter, & quinque ejus
Comites, cum Lemmate:*

Sequitur præeuntem

Cum fulgent placida radiantia sidera nocte,
Proxima quinque suo stant comitata Jovi.

Lactea

Lactea cū via sit, quā Christus scandit in altum,
Innocuus Domini debuit esse Comes.

Symbolum Decimumquintum.

sanCtItatIs saMa In DefVnCro VIVIt.

Flores decerpti in vase expositi, cum Lemmate:

Et decerptæ redolent.

INvida mors ! frustra totum rescindere florem
Tentas ! parte sui Nobiliore manet.
Flos hic post mortem virtutum spargit odorem ;
Scito, & decerptas sic redolere rosas.

